

ØSTASIEN

ROBERT CRIBB & COLIN BROWNS: *Modern Indonesia. A History since 1945*. (Longman, 1995). 192 s., 10,99 £.

En glimrende indføring i den indonesiske stats politiske historie siden 1945! Så god at den både vil inspirere de forudsætningsløse og vække nye tanker til live hos Indonesien-kendte. Hvordan kan en bog skrives så godt og så knapt? Jo, de to australske forfattere henfalder aldrig til udenomsnak eller til blot at berette en historie. Alt er analyse. Alt hænger sammen. Og bogen er faldstændig up to date, både ved at medtage Indonesiens udvikling og den nyeste forskning og ved at lægge de emner op, der for tiden er i vælden. Således åbnes og afsluttes bogen med en diskussion af Indonesiens nationale enhed: »Two hundred years ago, the Indonesian nation did not exist« (s. 1). »The secessionist movements, however, are most unlikely to succeed and it is even less likely that Indonesia will disintegrate« (s. 163). Bogen er inddelt i ni kronologiske faser, der hver har sine karakteristiske kolonperioden og den japanske okkupation frem til 1945, der skabte Indonesien som politisk enhed og national idé; 1945-49 med Sukarnos 'pancasila'-tale og uafhængighedserklæring, frihedskampen mod hollænderne og dannelsen af en enhedsstat med nationale myter og indledende kompromiser mellem regioner, religioner og racer; 1950-55 med handlingsklammende demokratisk parti-politik; 1955-59 med Sukarnos 'vejledende demokrati'; 1959-65 med krise og en stadig mere overhængende fare for et generalopgør mellem

hær og kommunistparti; 1965-66 med Suhartos magtovertagelse og den store massakre på kommunister; 1966-73 med 'grøn revolution', økonomisk vækst og afskaffelse af politik; 1974-87 med okkupation af Øst-Timor og »Den nye Ordens« korporative stat med en ny version af 'pancasila' (og korruption på højt niveau); endelig tiden efter 1987 med gradvis militær tilbagetrækning fra det civile samfund, forstærket islamsk politisk indflydelse, en ny middelklasse med krav om demokrati, men også fortsat undertrykkelse.

For en politolog må Indonesien være en af verdens mest spændende stater at arbejde med. Først afprøvede indoneserne en europæisk inspireret demokrati-model, og senere forsøgte først Sukarno og siden Suharto at udvikle en ideologisk begrundet statsform, som skulle være et alternativ både til europæisk demokrati og europæisk/ kinesisk kommunisme. Suhartos Indonesien er uden tvivl efterkrigstidens mest vellykkede militærdiktatur. Alle disse tre politiske eksem-

plerner behandles med stor indsigt og klarhed af Cribb og Brown.

Når en fremstilling bliver så kort som 163 sider tekst, har det selvsagt også omkostninger. Således har bogen fået et ret snævert indenrigspolitisk fokus. Demografi, økonomi, kulturelle og sociale forhold analyseres ikke i egen ret, men kun som baggrund for, indhold i eller resultater af politik. Der står desuden meget lidt om udenrigspolitik. Indonesien indplaceres ikke i regionale eller globale udviklingstendenser og sammenlignes ikke med andre lande. Disse omkostninger har imidlertid været nødvendige for at give bogen dens helistøbe form. Cribb og Brown anbefales herved både til specialister, studenter, og desuden til dem, som ikke primært er interesseret i Indonesien, men som kunne tænke sig at ofre nogle timer på at lære politikken i verdens fjerdjestørste stat (og den største islamske) at kende.

S.T.